

John McAllister some ecstasies enthrall

Nov 19 — Dec 19, 2026 | Brussels

Almine Rech Brussel kondigt met veel plezier ‘osome ecstasies enthrall’ de vijfde solotentoonstelling van John McAllister bij de galerie, aan, te bezichtigen van 19 november tot 19 december 2026.

In zijn gedicht ‘Eingang’ schrijft Rainer Maria Rilke: “Wie je ook bent, ga ‘s avonds naar buiten/Verlaat de kamer waar je alles al kent.” Nadat de lezer naar buiten is gestapt, richt Rilke diens aandacht op een boom die zich aftekent tegen de hemel. Daarbij belooft hij: “Zo creëer je de wereld en alles wat je ziet.”¹ Rilkes oproep tot contemplatie weerklinkt in het nieuwe oeuvre van John McAllister, waarin het idee centraal staat dat de toeschouwer wordt ‘getroffen’ door een landschap. De schilderijen fungeren daarbij als toegangen, als portalen naar ervaring en emotie. In een recent gesprek mijmerde McAllister over de dubbele betekenis van het woord ‘entrance’, de titel van het gedicht in Engelse vertaling: toegang/betoverd raken.

De afgelopen dertien jaar woonde en werkte McAllister in Western Massachusetts, nabij de Berkshires. Hoewel de streek zijn blik en gevoeligheid bepaalt, zijn zijn schilderijen verre van letterlijke weergaven van het lokale landschap. Realisme is nooit de intentie; McAllister is op zoek naar beleving, naar puur gevoel. In plaats van met een schetsboek in de hand de natuur in te trekken, leidt hij een leven dat onlosmakelijk met de natuur verbonden is. Terwijl hij door zijn omgeving fietst, wandelt of rijdt, neemt hij elk detail in zich op. Zo laat hij de omgeving hem doordringen, waarna die vervolgens spontaan en op mysterieuze wijze in het atelier naar boven komt. Hij gaat voor het doek staan, stelt zich een tafereel voor en begint te schilderen. McAllister omschrijft dit als een race tegen zijn eigen verbeelding: “Je moet het snel vastleggen voordat het verdwijnt.” De schilderijen worden opgebouwd met kleur en door laag op laag te werken, met losse maar vlijmscherp precieze penseelstreken. Verschillende werken hebben randen met patronen, heldere trompe-l’oeil -lijsten die de blik sturen en formeel een ingang markeren. Het idee van de lijst komt terug in de composities, waarin vaak open plekken in het landschap verschijnen die een duidelijk focuspunt vormen.

Hoewel McAllister voortdurend in dialoog is met de kunstgeschiedenis, ontbreken de stoffagefiguren van degenen die hem voorgingen in de landschapsschilderkunst. Dat is een bewuste keuze: de kunstenaar wil dat wij, de toeschouwers, de rol van die figuren op ons nemen en zo bijdragen aan de totstandkoming van de compositie. Zijn mensloze taferelen doen denken aan Melville, die de eenzame schoonheid van de Berkshires beschreef in Israel Potter: “Je zou het land niet meer bewoond willen zien dan het is. Het hart, tevreden om al die schoonheid met alle zintuigen in zich op te nemen, verlangt geen ander gezelschap dan de natuur.”² Toch is McAllister ook geïnteresseerd in de veranderingen die de mens in het landschap heeft aangebracht: niet-inheemse planten (de kunstenaar grapt dat botanici hoofdpijn zouden krijgen van zijn ongerijmde combinaties van plantensoorten), stuwmeren en open plekken. McAllister beschrijft dit als ‘niet-natuurlijke natuur’ en is al lange tijd gefascineerd door de spanning tussen het inheemse en het geconstrueerde.

Landschapsschilder zijn in 2026 betekent ook: je moeten verhouden tot klimaatverandering. Net zoals invasieve planten en menselijk ingrijpen McAllister intrigeren, is hij ook geboeid door met rook gevulde luchten en zonsondergangen in technicolor als gevolg van bosbranden. Deze verschijnselen zijn reden tot zorg, maar kunnen ook als iets moois worden ervaren, waarbij onbehagen en schoonheid in elkaar overvloeien.

McAllister sprak over een gevoel van urgentie om de emotionele ervaring van buiten zijn vast te leggen, terwijl die steeds vluchtiger begint aan te voelen. In een tijd waarin velen de natuur uitsluitend via schermen ervaren, vormt het werk van McAllister een uitnodiging om weer op de zintuigen te vertrouwen en zich over te geven aan de ervaring zelf, in al haar emotionele complexiteit.

— Louisa Mahoney, onderzoeker

¹ “Wer du auch seist: am Abend tritt hinaus/aus deiner Stube, drin du alles weißt [...] Und hast die Welt gemacht. Und sie ist groß”.

² Herman Melville, *Israel Potter: His Fifty Years of Exile*, Jonathan Cape Ltd., 1925, p. 5.